

Αναφρά

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 350 • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Το πρώτο επεισόδιο του κακόγουστου αστυνομικού σήριαλ "Καλαρέμας ο αναρχικός Άλ Καπόνε" έλαβε τέλος (με απροσδόκητη βέβαια εξέλιξη για τους σεναριογράφους των στούντιο της Λ. Αλεξανδρας) δείχνοντας πώς σ' αυτή την κοινωνία στην άκρη της Ευρωπης η αλληλεγγύη και η αντίσταση δεν είναι ακόμα χαρένες υποθέσεις. Δυστυχώς βέβαια το φθηνιάρικο σήριαλ έχει πολλά επεισόδια ακόμα να διανύσει.

Το τίμημα αυτών των 2,5 μηνών αγώνα ήταν βαρύ - και δεν εννοώ μόνο στην απειλούμενη υγεία μου - εκατοντάδες σύντροφοι μου σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη υπεστήσαν χημικό πόλεμο από τους κρατικούς πραιτωριανούς, βασανίστηκαν, σύρθηκαν σε κρατητήρια και δικαστήρια. Τρεις απ' αυτούς στη Θεσσαλονίκη πήραν το δρόμο προς τη φυλακή διεκδικώντας και αυτοί με τη ζωή τους την ελευθερία τους, ενώ 7 σύντροφοι μου στην Αθήνα αναγκάζονται αυτή τη στιγμή να ζουν κυνηγημένοι.

Όλους αυτούς του εκατοντάδες συντρόφους δεν θα τους ευχαριστήσω (θα ήταν άλλοτε πολύ λίγο).

Δεν περίμενα τίποτα λιγότερο. Επραξαν ακριβώς με τον τρόπο που τους έκανε συντρόφους μου. Θα ήθελα όμως να ευχαριστήσω τους εκατοντάδες άγνωστους φίλους σε όλη την Ελλάδα που πήραν μαζί μας το δρόμο της αλληλεγγύης πίστεψαν στην υπόθεση της ελευθερίας μου και σημαντικά βοήθησαν στο να γίνει πράξη.

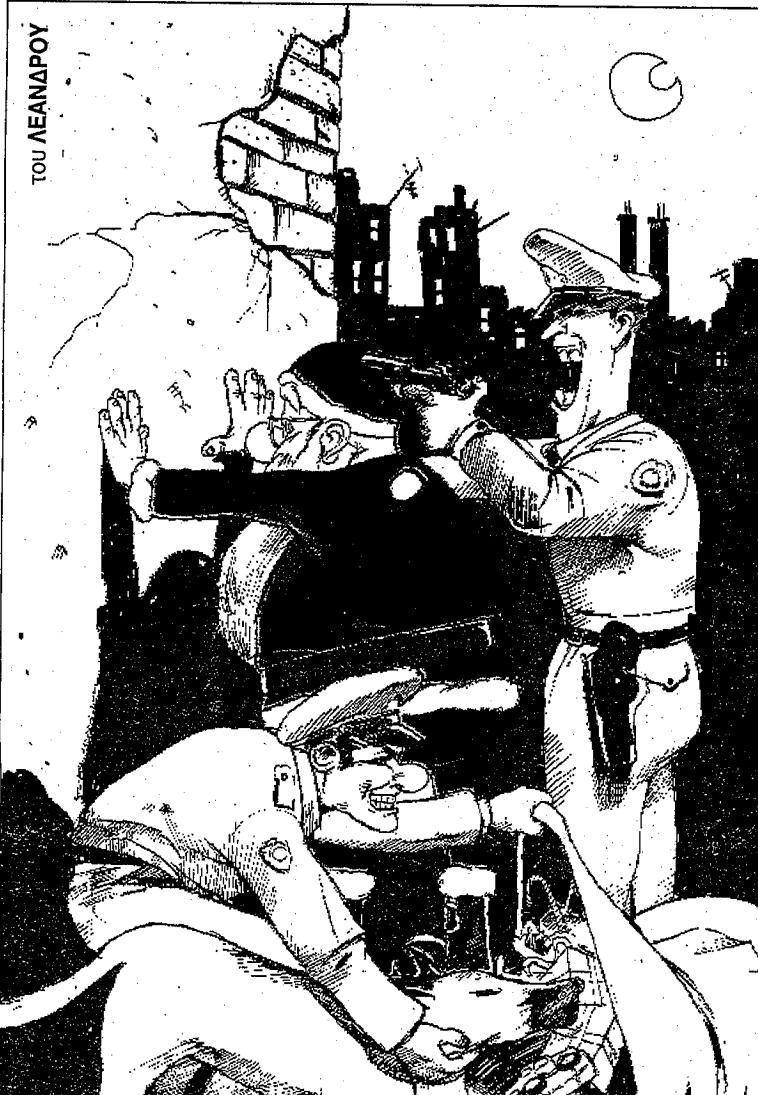
ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΔΙΩΣΗ ΤΩΝ 7 ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΜΠΑΛΑΦΑ, ΚΑΜΠΟΥΡΗ, ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ, ΔΑΠΕΡΓΟΛΑ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΡΓΟΥ ΠΕΙΝΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ ΠΟΥ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΔΙΝΕΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΜΑΧΗ ΖΩΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ

ΤΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΛΗΣΤΕΙΑ ΜΕΤΑ ΦΟΝΟΥ: Η "ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ" ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ Χ. ΜΑΡΙΝΟ

Επιχειρώντας να ξεδιαλύνουμε, όσο έχει ακόμα σημασία, την άγνοια και τη σύνχυση -όχι φυσικά την ηθελημένη- γύρω από την εφιαλτική πραγματικά δίωξη σε βάρος του αναρχικού αγωνιστή Χριστόφορου Μαρίνου κι ενώφει της κορύφωσης της απεργίας πείνας, του έσχατου μέσου αντίστασης που έχει επιλέξει ως κρατούμενος από τις 2/11, καταγράφουμε τα σημαντικά σημεία που συνδέονται ή πρέπει να συνδεθούν με αυτή την υπόθεση. Σ'ένα τέτοιο πλαίσιο, η κατάδειξη των πραγματικών αιτιών της δίωξης, το σενάριο της αθλιότερας των σκευαριών, η διάσταση που αποκτά στις σημερινές συνθήκες και κυρίως η ειδική αλλά και κοινωνική σημασία της απελευθέρωσής του, οφείλουν να βρίσκονται στην πρώτη γραμμή μιας τέτοιας προσπάθειας.

"Από μια άλλη άποψη όμως, περισσότερο υποκειμενική προς το παρόν, θεωρώ πως αυτή η στάση ζωής, της έμπρακτης κοινωνικής αντιθεσμούς αμφισβήτησης, σίγουρα θα αποτελεσει και στο άμεσο μέλλον το πεδίο βολής των σχεδίων της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Μας έ-

χουν μιλήσει ανοιχτά για προγραφές" (Χρ. Μαρίνος, εφημ. "Εθνος", 23 Οκτωβρίου '92).

"Οι μηχανισμοί έχουν άπειρες δυνατότητες κατασκευής και πρώθυρης των σεναρίων τους και άρα δεν μπορώ να είμαι σίγουρος για τίποτα. Στο ρεπερτόριό τους διαθέτουν ποικιλά σενάρια ενοχοποίησης ή κατασυκοφάντησης, δημιουργίας αποσταθεροποιητικής συνθήκης στο χώρο μας" (Χρ. Μαρίνος, εφημ. "Ελευθεροτυπία", 9 Οκτωβρίου '92).

Οι συμπλεγματικοί προασπιστές της "Δημόσιας Τάξης" κράτησαν την υπόσχεσή τους. Τόσες και τόσες φορές προσπάθησαν στο παρελθόν στις πλάτες του αναρχικού αγωνιστή να εκπληρώσουν τους κρυφούς πόθους της ανέλιξης τους στα ανώτατα κλιμάκια της ιεραρχίας της Ασφάλειας, ικανοποιώντας παράλληλα ευρύτερους σχεδιασμούς και ανάγκες αυτού του καθεστώτος της γενικευμένης αποξένωσης και εκμετάλλευσης.

Ασφαλώς και οι διώξεις εξαιτίας των οποίων ο Χρ. Μαρίνος έχει βρεθεί στο επικεντρό για πάνω από οχτώ χρόνων σχεδίων της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας. Μας έ-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΟΙ ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ...

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ η πόλη είναι στολισμένη. Αυτές τις νύχτες η πόλη είναι φωτισμένη. Περπατάς, συναντιέσαις, σκέφτεσαι, δουλεύεις, μα συνήθως τρέχεις στους ρυθμούς της εργασίας ή της ανίας. Μικρές ιστορίες, άνειρα και κούραση, λήθη μπλοκάρισμα μπροστά σε έναν μικρόψυχο πολιτισμό. Αυτό τον καιρό η πόλη είναι ντυμένη στα γιορτινά της. Μας καλεί σε μια γιορτή, σε ένα πανηγύρι που τοποτείθει, μας θαϊστεί, φορτικά και ξεδινωτρόπιδα, είναι σε

για τις αξίες της (που θέλει να γίνουν -αν δεν έχουν γίνει- δικές μας αξίες), με απόγνωση και πολλές φορές κωμικά. Θέλει να δώσει παράταση στην παράσταση που μας αναγκάζουν να ζούμε, αντί για την πραγματική ζωή.

Οι βιτρίνες της είναι φορτωμένες με τον "πλούτο των εθνών". Αυτός ο πλούτος -που ποτέ δεν ήταν περισσότερος, που ποτέ όμως δεν ήταν μη γεμάτος από μέμματα και

πλούτος του παραλογισμού ενός μικρόψυχου πολιτισμού. Αθλιού και πλανευτή. Του πολιτισμού των αφεντικών και της ιδιοκτησίας. Του πολιτισμού του κράτους και της εξουσίας. Του πολιτισμού της ηθολογίας και του καταναγκασμού. Του πολιτισμού της οικονομίας και του εμπορεύματος.

Αυτός ο πλούτος μπορεί να έχει πολλά όμορφα πρόσωπα, όψεις πε-

Συνέχεια στη σελίδα 2

ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Δυναμικές ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Πορείες από υπόδομος της πόλης και τριήμερο εκδηλώσεων αλληλεγγύης διοργανωσαν σύντροφοι στο Ηράκλειο. Ένα τριήμερο με συζητήσεις, συναυλία, θεατρική παράσταση που κορυφώθηκε με την καταληψη του ραδιοφωνικού σταθμού των Τ.Ε.Ι. της πόλης με σκοπό τη μετάστροφη μηγυνάτων αλληλεγγύης για τους διώκομενους αγωνιστές.

Σελ. 3

JEAN BAUDRILLARD

Η κυριαρχία της απεργίας

"Να περπατάς, να περπατάς, αυτή ηταν η μεγάλη αποκάλυψη αυτού του κινήματος. Διότι το κρισμό ασημίο της κοινωνίας είναι ακριβώς η κυκλοφορία. Η μόνη κυκλοφορία σ' αυτήν την κοινωνία είναι αυτή την ελίτ και των δικτύων, των χρήματος και της πληροφορίας στον πραγματικό χρόνο. Κυκλοφορία αφορημένη, απρόσιτη στους περισσότερους. Ενάντια σ' αυτήν περπατούν οι ανθρώποι."

Σελ. 5

Σχολιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Α.Κ.

★ Μελετάει το Υπουργείο Δικαιοσύνης την κατάργηση της αυτεπάγγελτης δίωξης για χρέη στα ασφαλιστικά ταμεία λόγω συμφόρησης των φυλακών. Τό να χέρι νίβει τ' άλλο, και τα δυο το πρόσωπο.

★ Εκτενή αφιερώματα των αστικών φυλλάδων στην "17η Νοέμβρη". Ιστορική αναφορά, δημοσιογραφική ενημέρωση ή κάλεσμα για νέες ενέργειες;

★ Μαθήματα οικονομικής διαχείρησης παρέδωσε στους απαγωγείς του. Δεν είναι ψέμα ότι οι καπιταλιστές θα μας πουλήσουν το σχοινί με το οποίο θα τους κρεμάσουμε.

★ Διαφεύγουνε της σύλληψης εννιά από τους δραπέτες των φυλακών Ιωαννίνων. Αντε και καλή τύχη μάγκες.

★ Γιδοβοσκός πυροβόλησε και τραυμάτισε δύο αξιωματικούς του "ένδοξου" ελληνικού στρατού γιατί τους πέρασε για αλβανούς λαθρομετανάστες. Και να φανταστεί κανείς ότι εκτελούσαν άσκηση ανορθόδοξου πολέμου. Ο γιδοβοσκός όμως αποδείχτηκε πραγματικά χριστιανός ορθόδοξος.

★ Στις θέσεις τους παραμένουν οι φούσκες στα χριστουγεννιάτικα δέντρα που έστησε ο Αθραμόπουλος στην Πατήσιαν, χωρίς κανείς να τις έχει πάρει ακόμα. Μα κανείς δεν κατάλαβε τι σημαίνει Μάστριχτ;

★ Νέο κόμμα εξήγγειλε ο Δημήτρης Τσοβόλας. Τσοβόλα πάρτα όλα.

★ Και ενώ ο Τσοβόλας μιλούσε στη Θεσσαλονίκη για πατρίδες και θρησκείες, ο Σημίτης εξηγούσε πως έβαζε βόμβες και πόσο δίκαια ήταν η κατάληψη του πολυτεχνείου. Τι σου είναι η εξουσία! Όταν τα βρούνε, θα καίνε σημαίες στο όνομα της πατρίδας.

★ Μετά το δημοσίευμα της εφημερίδας "Αυγή" για την παρακολούθηση από την αστυνομία της περιοχής γύρω από το Πεδίο του Αρεως, "όπου υπάρχουν τα γραφεία αναρχικής εφημερίδας", νιώθουμε υπέροχα και ασφαλείς κάτω απ' την προστασία της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας.

★ Τελειώνοντας, καινούργιο σύνθημα που ακούστηκε στην τελευταία πορεία: "Λευτεριά στους φυλακισμένους - τηλεθεατές".

Εθνικ: όταν ο δυτικός κόσμος έχει τύφεις...

...ΤΙΣ ΠΟΥΛΑΕΙ ΚΑΙ ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΕΙ!

ΤΟ ΕΘΝΙΚ ΕΙΝΑΙ μια από τις μόδες που έχει παραμείνει σταθερή διώκτης και πολύ καιρό. Όταν μέσα από το σύστημα παραγωγής καταναλωτικών αγαθών δημιουργείται μία τόσο σταθερή μόδα, σημαίνει ότι δεν είναι μόδα αλλά κοινωνική ανάγκη. Η μόδα έχει ως βασικό χαρακτηριστικό το σφήμερο. Όταν το προϊόν καταναλωθεί, πρωθείται στο επόμενο και έτσι συντηρείται η αγορά σε κίνηση. Μέσα από τους μηχανισμούς του life-style εντοπίζονται τα ενδιαφέροντα και οι ροπές που θα αναπτύξει το αγοραστικό κοινό, βρίσκονται οι επιρροές που θα υπάρξουν στην κοινωνική συνείδηση και παράγονται τα ανάλογα προϊόντα.

Το έθνικ όμως δεν ακολούθησε την σταθερή διαδικασία των υπόλοιπων προϊόντων. Τα τελευταία χρόνια -μία πενταετία- υπάρχει έξαρση σε δίσκους, ρούχα, αντικείμενα, βιβλία, άρθρα, ακόμα και οργανωμένα τουριστικά ταξίδια, όλα με εθνολογικό χαρακτήρα. Δεν είναι μία πρόσφατη ιστορία. Απλώς, η τελική ευθεία φάνηκε εδώ και πέντε χρόνια. Η αφετηρία βρίσκεται στην δεκαετία του '60 και τα μπουλούκια των χίτηδων που συνέρρεαν στους καταυλισμούς των Ινδιάνων, τσακίζοντας και τα τελευταία ψήγματα αξιοπρέπειας που τους είχε επιτραπεί να έχουν. Στη δεκαετία του '70 που η "Ψαγμένη" νεολαία του δυτικού κόσμου παραιτήθηκε και μετανάστευσε στην Ασία και ευτυχώς για μας, δυστυχώς για τους Ασιάτες, αρκετοί είναι ακόμα κολλημένοι εκεί.

Το βασικό χαρακτηριστικό της δυτικής σκέψης είναι η πεποίθηση ότι το κάθε θεωρητικό σχήμα παράγει, εμπειριέχει την μία και μόνη αλήθεια. Η όλη οργάνωση της δυτικής φιλοσοφίας στο μεγαλύτερο μέρος της, λαμβάνει εξ ορισμού σαν δεδομένη την αλήθεια των σχημάτων στα οποία πατάει και την αναλήθεια των

σχημάτων που αρνείται, σε αντιδιαστολή όμως πάντα με την δική της αυθαίρετη αλήθεια.

Εδώ πρέπει να σημειώθει ότι με την ονομασία δυτική σκέψη περιγράφεται η εξέλιξη της φιλοσοφίας από τον Αυγουστίνο (5ος αιώνας μ.Χ.) και μετά. Για την ακρίβεια, εκείνη η εποχή που το κλασικό αρχαιοελληνικό πνεύμα αναμειχθήκε με τον ρομαντισμό της χριστιανής θρησκείας που ήρθε από την Ανατολή και την ενέργεια, την φρεσκάδα και τον μυστικισμό των φύλων του Βορρά.

Η όλη διαδικασία σκέψης δημιουργήσεις στους λευκούς την πεποίθηση ότι σε οποιονδήποτε τομέα φέρουν την απόλυτη αλήθεια. Την κα-

θαρή αλήθεια. Τα φιλοσοφικά ρεύματα που περιόδοι που οι Ευρωπαίοι έκαναν για την ανακάλυψη νέων γαιών, είναι κυρίως ενταγμένα στους κόλπους της θρησκείας. Το αποτέλεσμα είναι οι στάσεις ζωής και θηθικής που παράγουν τα φιλοσοφικά σχήματα να πάρουν φονταμενταλιστικό χαρακτήρα. Οι όποιες διαφωνίες καταδικάζονται σαν αιρετικές και ισοπεδώνται.

Το αποτέλεσμα είναι τραγικό. Όταν οι Ευρωπαίοι συναντιούνται με τους νέους πολιτισμούς, αδυνατούν να δεχθούν την διαφορετικότητά τους σε θηθικό, πνευματικό και πρακτικό επίπεδο. Οι πιο τυχεροί εξαφανίστηκαν από προσώπου γης εκείνη την εποχή. Οι υπόλοιποι βιώνουν ακόμα τη βία και καταπίεση των λευκών, την απαγόρευση της ίδιας τους κουλτούρας.

Η εθνοτική κουλτούρα είναι μία χιλιοδιαστρεβλωμένη από τον αστικό πολιτισμό έννοια. Δεν έχει να κάνει με σημαίες και πατρίδες. Είναι απλά ο συνδετικός δεσμός που συντηρεί την διαφορετικότητα των πολιτισμών. Μία διαφορετικότητα που ο καπιταλισμός δεν μπορεί και συνεπώς δεν θέλει να την δεχτεί. Οι λαοί που προσπάθησαν να διατηρήσουν την κουλτούρα τους βρέθηκαν πάντα μέσα στη λαϊλαπτική πολέμων. Κάποιες φορές ανοιχτών με δύναμης κατοχής, άλλες φορές με χούντες και εχθρούς μαριονέτες. Το σκεπτικό του καπιταλισμού είναι ένα ενιαίο οικονομικό κράτος ελεγχόμενο από τις πολυεθνικές εταιρείες. Από αυτό απορρέει και ο πολιτισμός της Coca Cola, των McDonald's και όλων των άλλων εταιριών που είναι στην ουδία η αιχμή στο δόρυ που ισοπεδώνει όποιους ζήτουν να διαφέρουν.

Όμως μαζί με τα κοινωνικά κινήματα των τελευταίων δεκαετιών, ήρθε και η συνείδηση. Και η συνείδηση φέρνει γνώση. Και η γνώση φέρνει

τύφεις. Η δυτική κοινωνία βρέθηκε αντιμέτωπη με τις σφαγές που εξαπέλυσαν οι πρόγονοί της. Ένα συνεχή πόλεμο εναντίων των "ζένων", που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι όλος ο κόσμος εκτός των λευκών. Πολιτισμοί που αφανίσθηκαν, ή βρέθηκαν σκιές της ίδιας τους της υπόστασης.

Έτσι ξεκινάει ένα γύρισμα προς αυτούς τους μακρινούς πολιτισμούς. Το ενδιαφέρον του κόσμου είναι ουσιαστικό και σίγουρα έχουμε περισσότερα να δίδαχτούμε από ότι δεν γνωρίζουμε παρά από ότι κατέχουμε πλέον σε καθημερινό επίπεδο. Εδώ όμως ξεκινάει και η διαδικασία του καταναλωτικού προϊόντος, η ουδία του καπιταλισμού.

Ο διαφορετικός πολιτισμός αποκύπτεται από την κοσμοθεωρία του, και γίνεται μουσειακό είδος. Η κοινωνική οργάνωση των Ινδιάνων, η κοινοκτηματικότητα των ιθαγενών του Αμαζονίου, ο ανιμισμός των αφρικανών νόμαδων, οι αντιευστασιακές κοινότητες του Ειρηνικού, πρέπει να ξεχαστούν. Μένει μόνο το αντικείμενο. Ρούχα, μουσική, χρηστικά και μη αντικείμενα, πλούσια φωτογραφικά αφιερώματα στους μακρινούς μας αδελφούς.

Ο κόσμος θέλει να μάθει. Και καταναλώνει πολιτισμό μέσα από τα παράγωγα. Άλλα οι παραγωγοί είναι από την Σοζέτο, στης φαβέλες του Ρίο ντε Τζανέιρο, στη Μπιάφρα και την Αθιοτία, στους ουρανοξύτες που ξιζούνται στην Νέα Υόρκη, στο γκέτο του Μπρίζτον, στα εργοστάσια της Γερμανίας. Όπως παράγουν σιτηρά στις μονοκαλλέργειες που έχουν στραγγίζει την Αφρικανική γη, κοκαΐνη στη Βολιβία και αυτοκίνητα στη Γαλλία. Έτσι παράγουν πολιτισμό και τέχνη. Ένα ακόμα προϊόν για τον προηγμένο κόσμο....

A.K.

ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ, μετά από απόφαση του Thing Tank και εισαγγελέα, εισέβαλλαν οι μπάτσοι στις 3 καταληψίες στεγης της Αθηνών. Ήταν από τις λιγες φορές που δεν έμακοτημαν ποινική διώξη στους καταληψίες που συνελαβαν. Ήταν άλλες φορές τους φορτώνουν με κατηγορίες για το κάθε τι που τύχαινε να βρίσκουν (βλ. ταξούρι, μαχαίρια κούτιας, χαλασμένο CB, κλπ) τώρα τους αφησαν όλους ελεύθερους ύστερα από λίγες ώρες.

Η ολη κατάσταση είναι κάπως περιέργη, τους άφησαν ελεύθερους περιπου δύο ώρες μετά την απε

Μια οφειλόμενη απάντηση...

Το κείμενο που ακολουθεί στάλθηκε στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ ως απάντηση σε επιστολή της KNE. Παραθέτεται ολόκληρο, μια και η εν λόγω εφημερίδα επελεξε να δημοσιεύσει μόνο κάποια μικρά αποσπάσματα.

ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΧΥΔΑΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ KNE ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ

Δεν είμαι εγώ σπόρα της τύχης ο πλαστουργός του ρεπορτάρα, εγώ είμαι τέκνο της απάτης πρώτο παιδί της χαλιάς.

ΣΑΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ είναι σαφές ότι δε μάς χωρίζει τίποτα από τους κομμουνιστές και τους αγωνιστές που πάλεψαν κάτω από τη σημαία του KKE. Από τους απλούς ανθρώπους που έδωσαν και τη ζήντη τους για τα ιδανικά του σοσιαλισμού και της αταξικής κοινωνίας.

Δεν ξεχνάμε όμως πως σε ένα εξουσιαστικό κόμμα άλλο πράγμα η βάση κι άλλο η κορυφή της πυραιμίδας. Δεν ξεχνάμε πως το KKE είναι ο -τρόπος του λέγειν, βέβαια- απόγονος των μπολσεβίκων δολοφόνων της Κροστάνδης και του μαχοβιττικού κινήματος. Δεν ξεχνάμε ότι το πρώτο πράγμα που έκαναν οι σταλινικοί όπου γης, ήταν να εξοντώσουν τους αναρχικούς. Δεν ξεχνάμε πως για δύο δεκαετίες η KNE χρησιμοποιήθηκε σαν όργανο καταστολής των διφωνούντων. Δεν ξεχνάμε την επίθεση στο Χημείο του '81. Δεν ξεχνάμε τη συμμαχία με το Μητσοτάκη.

Σ Ε Σ ΧΕΣΗ με τα γεγονότα της 15 Νοέμβρη '95 αναλαμβάνουμε την πολιτική ευθύνη και δηλώνουμε:

ΝΑΙ! Επιτεθήκαμε εμείς πρώτοι στα κορδονιά των Κνιτών αφού βέβαια, πρώτα τούς προειδοποίησαμε και τούς δώσαμε διορία να ξεκουμπίστουν από το Πολυτεχνείο. Οι αναγνώστες της εφημερίδας σας ας έχουν όμως υπόψη τους το εξής περιστατικό:

α Η περιφρούρηση των φοιτητών¹ ήταν άτομα της ΕΦΕΕ, της KNE, της ΕΣΑΚ και άλλων οργανώσεων του KKE. Πολλοί ήταν σε ηλικία πάνω από τα 35 και όλοι μαζί ήταν σε όγκο τουλάχιστον τριπλάσιο από τους αναρχικούς. Ήταν παραταγμένοι σε τετράγωνα και οπλισμένοι με καρδονία. Ελάχιστοι από αυτούς είχαν οποιαδήποτε σχέση με τους φοιτητές του Πολυτεχνείου.

β Οι φοιτητές του Πολυτεχνείου και των επιτροπών κατάληψης, τους ζήτησαν πολλές φορές να αποχωρήσουν -αυτοί και όχι εμείς- εισπράττοντας την απαντήση: "Μη φοβάστε εμείς είμαστε εδώ για να σας προστατεύσουμε από τους αναρχικούς!!!". Αυτό μάς το δήλωσαν οι ίδιοι οι φοιτητές του Πολυτεχνείου.

γ Η συγκέντρωση των αναρχικών στο Πολυτεχνείο έγινε υπήρχε στην αίθουσα Γκίνη προγραμματισμένη συζήτηση για την κρατική καταστολή. Οι αναρχικοί ήταν άσποι και εξοπλίστηκαν κατά τη διάρκεια της συζήτησης μπροστά στο φόρο επίθεσης των Κνιτών. Καμιά ομάδα Βλασσοπούλου δεν κάλεσε συγκέντρωση.

Σ Ε Σ ΧΕΣΗ με τη χυδαία επίθεση στο σύντροφο Βλασσοπούλου δηλώνουμε ότι ανεξάρτητα από τις οποιες ιδεολογικές διαφωνίες, τον

θεωρούμε τίμιος και ασυμβίβαστο αγωνιστή και θα του συμπαραστάθουμε ενάντια σε οποιαδήποτε επίθεση του κράτους και των σταλινικών καθαρμάτων.

Για μας η ηγεσία του KKE και της KNE είναι ένας γραφειοκρατικός μηχανισμός έμμισθων υπαλλήλων που σκοπό είχε να αντικαταστήσει την άρχουσα τάξη σε περιπτώση σοβιετική εισβολής. Μετά την κατάρρευση του μαρξισμού και των καθεστών της Ανατολικής Ευρώπης σκοπός της κομματικής γραφειοκρατίας είναι απλώς να συνεχίσει να υπάρχει,

σιτιζόμενη από τις εισφορές των μελών και των φύλων του KKE, αλλά και από τα κέρδη των επιχειρήσεων -!!!- που ίδιοκτήτης τους είναι το κόμμα.

Είναι σαφές πως δεν έχουμε να κάνουμε με ένα επαναστατικό ή εστω ρεφορμιστικό κόμμα, αλλά με ένα μηχανισμό χειραρχώγησης και αναπαραγωγής του ίδιου του του εαυτού. Από την άποψη αυτή η ηγεσία του KKE διαφέρει από τον υπόλοιπο εξουσιαστικό μηχανισμό μόνο στο γεγονός ότι ψωνίζει οπαδούς από τα "αριστερά".

Η μόνη του λειτουργία στη σημερι-

νές συνθήκες είναι να σταματά όσους, απογοητευμένοι από την αστική πολιτική στρέφονται σε επαναστατική κατεύθυνση. Από την άποψη αυτή, "αντικειμενικά" το KKE αποτελεί το τελευταίο ανάχωμα της μπουρζουσαίας.

Είναι φανερό πως δεν είμαστε διατεθειμένοι να ανεχούμε την επανεμφάνιση των KNAT και σε περίπτωση υποτροπής θα απαντήσουμε με ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ.

ΚΑΤΩ Η KNE, Η ΝΕΑ ΕΚΟΦ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα υπήρξε έντονη κινητικότητα στην πόλη έχοντας ως αφορμή την απεργία πείνας των 5 συντρόφων και τις συλληψεις των καταληψηών. Μια άμεση αντίδραση υπήρξε στις 21 Νοέμβρη με συγκέντρωση στο κέντρο της πόλης από την "Πρωτοβουλία για την Αυτοοργάνωση και την Κοινωνική Αλληλεγγύη", κατά τη διάρκεια της οποίας φωνάχτηκαν συνθήματα και μοιράστηκαν εκαποντάδες προκηρύξεις. Παρόμοια συγκέντρωση έγινε και την Πέμπτη 30 Νοέμβρη. Ωστόσο η απόρριψη της αίτησης αποφύλακτης του Κώστα και η συνέχιση της δίκης - παρωδίας των 126 επεβαλλέαντων πολύ περισσότερων πράγματα... Ετοιμαστήκησε τριήμερο εκδηλώσεων προκειμένου να ενημερωθεί περισσότερος κόσμος και να υψωθεί μία φωνή αλληλεγγύης. Το ξοκολίθηκαν εκαποντάδες αφίσες σ' όλο το Ηράκλειο και την Παρασκευή 15 Δεκέμβρη έγινε συναυλία στο χώρο του Φλανεπιστημάτου με κεντρικό στόχο την συγκέντρωση χρημάτων για την οικονομική ενίσχυση των κατηγορούμενων συντρόφων, αλλά και

την πληροφόρηση του κόσμου για την κρίσιμη κατάσταση του Κώστα.

Την επόμενη 16 Δεκέμβρη στον ίδιο χώρο παίχτηκαν δύο θεατρικά μονότροπα, "Η μαμά φρικόι", και "Τα λευκά κελιά" (μονόλογος της Ουλρίκε Μάνχφορ).

Επειτα ακολούθησε συζήτηση των παρευρισκόμενων με θέμα την κρατική καταστολή και τις τελευταίες εξελίξεις. Την Δευτέρα 18 Δεκέμβρη πραγματοπιθήκη συγκέντρωση στο κέντρο του Ηρακλείου, όπου φωνάζονταν συνθήματα για την απελευθέρωση του Κ. Καλαρέμα και του Χρ. Μαρίου. Το βράδυ της ίδιας μέρας μεγάλη ομάδα συντρόφων προχώρησε στην κατάληψη του ραδιοφωνι-

κού σταθμού των Τ.Ε.Ι. (studio fm 1).

Επί 4 περίπου ώρες μεταδίδονταν τα γράμματα του Κώστα, του Χριστόφορου, του Καρανίκα, των συλληφθέντων του Πολυτεχνείου και προκηρύζεις που είχαν κυκλοφορήσει κατά καιρούς.

Να τονισθεί βεβαίως ότι τίποτα και κανείς δεν πειράχτηκε στο σταθμό.

Οι σύντροφοι αποχωρώντας προέτρεψαν τους -αναπάντεχα- πολύτους που τηλεφωνικά επικροτούσαν, να μήν σταθύνοντας μόνο σ' αυτό, αλλά να βγούν, πού αλλού... **ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.**

**X.A.
ΗΡΑΚΛΕΙΟ**

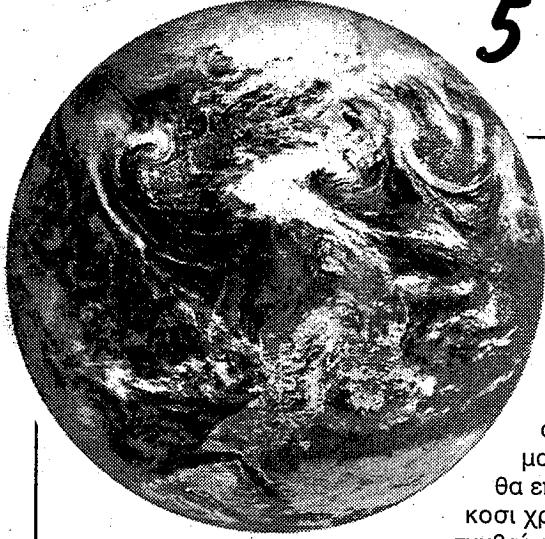
Κυκλοφόρησαν...

Ο Ελεύθερος Τύπος και η Διεθνής Βιβλιοθήκη κυκλοφόρησαν καινούργια βιβλία εν όψει της νέας χρονιάς. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Διεθνής Βιβλιοθήκη επαναδραστηριοποιείται μετα από 4 χρονία στοιχείων. Από τη μερίδια μας ευχόμαστε καλή επιπολή στην προσπάθεια τους, όπως και σε όλους τους συντρόφους που αναπτύσσουν εκδοτικές δραστηριότητες (το «ΑΛΦΑ» αντιλαμβανεται καλά το δύσκολο του εγχειρήματος...).

★ Χειρός Ντέβιντ Θρόνος, ΟΥΖΑΝΤΕΝ: Το έργο αποτελεί μία πρώιμη εκφραση της βαθιάς οικολογικής συνειδητότητας του απόμου, μία απάντηση στην εμπορευματοποίηση οικολογία των καιρών μας που επικαλείται μιαν πλαστική αντιπαλότητα ανάμεσα στον ανθρώπο και τον φυσικό κοσμό με στόχο την αγοραία πρωτοφόρων. Το βιβλίο είναι τελος ενας μινος στην αντιμαρτυρία εκπαιδευση, μία εκφραση βαθιάς γνώσης της φιλοσοφίας της ζωής. "Έχουμε σήμερα καθηγητές της φιλοσοφίας και δεν έχουμε φιλοσόφους". Κι όμως, είναι θαυμαστό πρόγμα να διδάσκει κανείς γιατί καποτε ήταν θαυμαστό να ζεις... Το να είσαι φιλοσόφος θα πει να λύνεις ορισμένα προβλήματα της ζωής, οχι μόνο θεωρητικά, παρά και στην πράξη". (Ουάλντεν, σ. 20).

★ Μάχ Νεϊλαν, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ: Στις 320 σελίδες του ο Nettlau παρακολουθεί εκδηλώσεις των αντιεξουσιαστικών και των εν γένει ελεύθεριακών ιδεών, τάσεων και κινήματων από την Μιθιολογία μέχρι την άνοδο του Γ' Ραιχ. Οδηγούμενος από την Αρχαία Ελλάδα, αναφέρεται στους θρησκευτικούς μεταρρυθμίστες του Μεσαίωνα, τον Γκοντουίν και τον Φουρίε για να καταλήξει στον Αμερικανικό Απολιτικό, τον Προυντόν, το Στί

E INAI ΔΥΣΚΟΛΟ να μιλήσει κανείς γι' αυτήν την απεργία με όρους πολιτικούς ή οικονομικούς που να μην είναι κοινότοποι -γι' αυτήν την κοινότοπη και ταυτόχρονα παράδοξη συμπεριφορά, γι' αυτήν τη σιωπηλή αλληλεγγύη, γι' αυτήν τη σχεδόν χαρούμενη και υπερβολική ένταξη των απεργών και των άλλων σε μια μοίρα από κάθε άποψη προδιαγεγραμένη. Μπορούμε αναμφίβολα να δούμε σ' αυτήν ένα είδος ριζοσπαστικού ερωτήματος για το κυβερνάσθαι (το να είσαι εκμεταλλεύμενος είναι, ήδη, μέρος μιας παλιάς ιστορίας). Ένα χωρίς απάντηση ερώτημα, όπως ο

ελιτίστικης και πανεπιστημιακής που ξεκαθάρισε με ευχαρίστηση τους καθηγιασμένους χώρους και τα προνόμια τους προαισθανόμενη αυτό που αναπόφευκτα θα ακολουθούσε: τη δημαγωγία μιας μαζικής κουλτούρας που

θα επέλαυνε τα επόμενα είκοσι χρόνια. Το ίδιο περίπου συμβαίνει και σήμερα για όλα τα είδη των επαγγελματικών κλάδων που τείνουν να εξαφανίστούν: πάζουν την αναχρονιστική τους ανάσταση (συμπεριλαμβανομένων των συνδικάτων) σε μια μάχη που, το λιγότερο, μετασχηματίζει αυτήν την έξοδο της Ιστορίας σε γεγονός. Υπάρχουν έτσι κινήματα που είναι οπισθοδρομικά ως προς τη δική τους Ιστορία, αλλά πρωθημένα ως προς αυτήν που θέλουν να τους επιβάλλουν.

Γιατί θέλετε να θυσιάσουν οι άνθρωποι το σημερινό καθεστώς της κοινωνικής ασφάλισης, όταν οι ίδιοι το οδήγησαν στην καταστροφή; Είναι το μόνο μέσο εκβιασμού του Κράτους, το μό-

τηφόρα για την εξουσία, όποια κι αν είναι αυτή. Στην υπεροψία της αντιτίθεται μια σύλλογηκή ανάφλεξη περοφάνειας, ακόμη κι αν αυτή λαμβάνει τη μορφή μιας σύμπεριφορικής άμυνας των ανεπιθύμητων, ή μιας κλαδικής άμυνας των υπανάπτυκτων. Είναι ακριβώς η υπερβολή της απεργίας και η κατάχρηση των ίδιων της στόχων που εκφράζει, πέραν του οικονομικού ρίσκου, το βαθύ οικονομικό ρίσκο της απεργίας. Απ' αυτήν την κυριαρχία της απεργίας το πλέον ασφαλές -και πλέον καταστροφικό για την εξουσία- σημείο είναι η ανάδυση του αλληλοεσβασμού των ανθρώπων όταν κανείς δεν τους σέβεται πια.

Να περπατάς, να περπατάς, αυτή ήταν η μεγάλη αποκάλυψη αυτού του κινήματος. Σε βαθύ πολύ μεγαλύτερο από τις παραδοσιακές διαδηλώσεις. Διότι το κρίσμα σημείο της κοινωνικής ρίζης είναι ακριβώς η κυκλοφορία. Η μόνη κυκλοφορία σ' αυτήν την κοινωνία είναι αυτή

πης το 1992 ήταν το πρώτο σημάδι μιας "δημοκρατικής" συμμαχίας όλων των εξουσιών -πολιτική, μηνιακή, πολιτιστική, πνευματική- ενάντια σε μια πείσμανά πάροψη που δεν υποτάσσεται στο οικουμενικό Ευαγγέλιο του ορθολογισμού. Είναι προφανές πως στην εξής συγκρούονται δύο ανταγωνιστικές δυνάμεις για τις οποίες δεν υπάρχει καμιά ένδειξη συμφιλίωσης. Είναι μια, όχι μόνο, κοινωνική, αλλά και διανοητική ρήξη. Μια ρήξη μεταξύ μιας δύναμης έκδηλης που θέλει να βρίσκεται μέσα στο νόημα της Ιστορίας (αν και κάτια βάθος αυτή η Ιστορία της τεχνοκρατικής και κυβερνητικής εξημέρωσης του κόσμου δεν έχει πια κανένα νόημα ούτε για την ίδια, ούτε για οποιονδήποτε άλλον) και μιας αντίπαλης ακατανίκητης δύναμης που διογκώνεται μέρα με τη μέρα:

ρα: όχι αυτή τη ζευγία, αλλά αυτή της πανουργίας, μιας πανουργίας των θυμάτων της Ιστορίας, του δύλιου και ειρωνικού κινήματος των μαζών, η οποία βαδίζει παράλληλα με

την Ιστορία και αντιστέκεται με κάθε τίμημα στην ενιαία τάξη, στην ενιαία σκέψη, στην ενιαίο νόμισμα, στην ξύλινη οικουμενική γλώσσα. Δύο ανταγωνιστικές δυνάμεις που δεν αποκαλύπτουν πλέον την πάλη των τάξεων: η μία, η ορθολογική δύναμη, κυρίαρχη των σημείων και της γλώσσας (ολοένα και λιγότερο), των τεχνικών της πειθούς και της συζήτησης (ολοένα και περισσότερο). Η άλλη, αποσπασματική, ασταθής, μη αντιπροσωπευτική, που πάνω της στηρίχθηκε το γραμμικό νόημα της προόδου και της Ιστορίας. Αυτή τη δύναμη κανείς δε θέλει να την αναγνωρίσει. Διότι κανείς δεν καταλαβαίνει τις υπόγειες διεργασίες της οργής.

Υπάρχουν γεγονότα, έλεγε ο Νίτσε, που τα προσεγγίζουμε μετά από έναν αιώνα, αλήθειες που δεν τολμούμε να αντικρίσουμε κατά πρόσωπο καὶ που παραμένουν εγκλωβισμένες σε ένα είδος καθαρτηρίου. Τέτοια είναι αναμφίβολα τα γεγονότα που εφεξής δεν θα λαμβάνουν χώρα μέσα στο ρου της Ιστορίας και των πολιτικών στρατηγικών, αλλά ενάντια στην Ιστορία και την πολιτική. Αν μας προτάσσουν τη Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη, από την οποία αναδύεται η Νέα Παγκόσμια Τάξη, ως το θεμελιώδη ερχομό του τέλους αυτού του αιώνα, τότε λοιπόν η δική μας απεργία, με τα εκατομμύρια των ανθρώπων που περπατούν και τα εκατομμύρια αυτών που είναι σιωπηλά αλληλέγγυοι, είναι ακριβώς το παρά-γεγονός, το κατ' εξοχήν αντι-γεγονός.

Το τρένο-φάντασμα της απεργίας

TOU Jean Baudrillard

λες οι καλές ερωτήσεις. Διότι ή εξουσία δεν θα έχει ποτέ απάντηση σ' αυτό το ερώτημα: γιατί μας κυβερνάτε; Γιατί θέλετε το καλό μας;

Δεν ήταν εύκολο να σπρώξουν τους ανθρώπους, γενέσεις επί γενεών, στην εργασία, στο σχολείο, στην υγεία, στην ασφάλιση, στην οικονομία της ίδιας τους της ζωής. Λεγόταν πάντοτε πως οι μάζες δεν γνώριζαν αυτό που ήθελαν και πως έπρεπε άλλοι να επιθυμούν και να ενεργούν στη θέση τους. Εδώ ακριβώς βρίσκεται το σημείο μιας ενεργητικής δημοκρατίας: να κάνει το καλό των ανθρώπων ενάντια στη θέλησή τους. Έτσι προστιλυτίσθηκαν στο πνεύμα του Διαφωτισμού και, με ή χωρίς τη θέλησή τους, άφησαν και αφέθηκαν χωρίς αντίσταση. Σήμερα εξεγείρονται ενάντια σ' αυτόν τον καταναγκαστικό ευαγγελισμό. Ή καλύτερα προεξοφλούν την ίδια τους την εξαφάνιση (διότι όλες αυτές οι κοινωνικές καταγγορέες, στηριζορικοί, δημόσιοι υπάλληλοι, τεχνίτες είναι προορισμένοι να εξαφανισθούν με κάθε τρόπο, όπως οι εργάτες και οι αγρότες). Άλλα με τρόπο πρόσχαρο και εν πάσῃ περιπτώση, εκδηλωτικό και πληθωρικό. Προτιμούμε την ενεργητική αυτοκαταστροφή από την αργή εξόντωση. Αυτόκτονία που είναι πολύ περισσότερο επιθετική αφού άλλωστε αποκαλύπτει σε όλους τη ματαιότητα μιας εξουσίας ανίκανης να απαντήσει σε ο, τιδήποτε που βρισκεται μεταξύ αδράνειας και εκφυλισμού. Το ουσιώδες αυτής της ασύνεδης στρατηγικής της μάζας είναι να δυσφημίσει την εξουσία αποκαλύπτοντάς την είτε μέσω της βίας και της καταπίεσής της, όπως το '68, είτε μέσω της διαφάνειας και της ένδειξης της, όπως σήμερα. Το '68 ήταν το παραλλαγμα μιας αστικής κουλτούρας,

νο μέσο να αποσπάσουν χρήματα εφόσον δεν αναγνωρίζονται ως πολίτες. Το αποτέλεσμα είναι να εμφανίζεται το Κράτος (και ολόκληρη η πολιτική τάξη) να προωθεί την ίδια την εξαφάνιση περισσότερο από αυτούς που το απαιτούν, λόγω της de facto αδυναμίας του. "Να αναρωτίστε γι' αυτό που εσείς μπορείτε να κάνετε για το Κράτος και όχι γι' αυτό που το Κράτος μπορεί να κάνει για σας" (σύμφωνα με τη γνωστή ρήση). Γιατί δεν μπορεί να κάνει τίποτα πια ούτε από οικονομική, ούτε προπαντός από πολιτική άποψη, όντας η λεία των αγορών και των χειμάρρων που το εξουσιάζουν εκ του μακρόθεν. Και ούτε να αναρωτίστε γι' αυτό που το Κράτος μπορεί να κάνει για το Κράτος είναι και το ίδιο σε τεχνική ανεργία.

Το κίνημα όμως δεν θα ικανοποιηθεί αν τοποθετήσει την εξουσία στη θέση του νεκρού. Δοκιμάζει στην πράξη έναν διαφορετικό τρόπο ζωής, μια κοινωνική συνθήκη που θα είναι ικανή να λειτουργεί σε ελάχιστη βάση και να αναπτύσσει μια φαντασιακή δύναμη ελλείψη Κράτους και συστήματος ελεγχού. Αυτός ο κόσμος που φεύγει στις τεσσεριά το πρώι για τη δουλειά του, αυτός ο κόσμος που διακατέχεται από μιαν οργή κινητήρια, αν όχι ευφρόσυνη -βεβαίως και φοβάται μήπως χάσει τη δουλειά του, αλλά συγχρόνως τα λέει και ξεθυμάνει, αποδεικνύει πως μπορεί να τα καταφέρει μόνος του, πως μπορεί να αναπληρώσει τους μηχανισμούς και τις θεσμικές αρχές. Έστω και προς στιγμήν αυτό καταδείχθηκε. Η απεργία στην πράξη είναι η έναν δυνάμεις μιας απίστευτης ικανότητας να οικοδομήσει κανείς τη ζωή εν πλήρη ελευθερία, να αποφύγει όλους όσους θέλουν το καλό τους με κάθε τίμημα. Η απόδειξη αυτή είναι θαγ-

μένη στην εξουσία στην επιθετική αφού άλλωστε αποκαλύπτει σε όλους τη ματαιότητα μιας εξουσίας ανίκανης να απαντήσει σε ο, τιδήποτε που βρισκεται μεταξύ αδράνειας και εκφυλισμού. Το ουσιώδες αυτής της ασύνεδης στρατηγικής της μάζας είναι να δυσφημίσει την εξουσία αποκαλύπτοντάς την είτε μέσω της βίας και της καταπίεσής της, όπως το '68, είτε μέσω της διαφάνειας και της ένδειξης της, όπως σήμερα. Το '68 ήταν το παραλλαγμα μιας αστικής κουλτούρας,

Το δημοφήφισμα της Ευρώ-

των ελίτ των δικτύων, του χρήματος και της κυριαρχίας της πληθυσμού στην πράξη της απεργίας, από την οποία αναδύεται η Νέα Ευρωπαϊκή Τάξη, από την οποία αναδύεται η Νέα Παγκόσμια Τάξη, ως το θεμελιώδη ερ

Καταστολή και αντίσταση στη Γερμανία

Εγγύηση 20.000 μάρκων για τον καθένα • Να αφήσουν όλα τα επίσημα έγγραφά τους στο τμήμα • Να παραμένουν στις διευθύνσεις που αναγράφονται στα πιστοποιητικά τους και να εμφανίζονται στο αστυνομικό τμήμα της γειτονιάς τους κάθε Δευτέρα, Πέμπτη και Σάββατο • Να μη συναντηθούν μεταξύ τους ούτε απ'ευθείας ούτε μέσω τρίτων.

Η πορεία είχε ως γενικότερο πλαίσιο της την αλληλεγγύη σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους και το αίτημα για την άμεση απελευθέρωσή τους. Διοργανώθηκε από τις επιτροπές συμπαράστασης πολλών πόλεων της Γερμανίας (Βερολίνο, Φρανκφούρτη, Κολωνία, Βρέμη, Καρλσρούε κ.α.) και από το μεγαλύτερο τμήμα της "Αντιφαστικής Δράσης". Την προηγούμενη της πορείας έγινε η τελική συντονιστική συνέλευση στο κατειλημένο κοινωνικό κέντρο Rote Flora.

Ο τρόπος οργάνωσης ήταν υποδειγματικός. Όλοι είχαν στη διάθεσή τους φυλλάδια με υλικό αντιπληρόφροντης, χάρτες δρομολογίου, εναλλακτικές λύσεις σύμφωνα με τις αποφάσεις της συνέλευσης, αριθμούς τηλεφώνων σε περίπτωση ανάγκης και την υπογραμμισμένη υπενθύμιση ότι όσοι φωνάζουν σεξιστικής νοστροπίας συνήθαναν να πετύνται έξω χωρίς δεύτερη κουβέντα. Όλες οι σειρές προχωρούσαν σε αλυσίδες, ενώ μέσα στο μπροστινό τμήμα της πορείας υπήρχε φορτηγό με μικροφωνική από όπου, κάθε λίγα λεπτά, όταν η πορεία σταματούσε σε κάποιο κομβικό σημείο, διαβάζονταν ανακοινώσεις, κέιμενα και καταγγελίες. Σε όλο το μήκος της πορείας υπήρχαν στα πλάγια πανώ και χοντρά σχοινιά για να επιδούνται η εισβολή μπάτων.

Η αστυνομία απέτρεψε την πρόσβαση των διαδηλωτών στο κέντρο του Αμβούργου που ήταν γεμάτο με κόσμο που έκανε χριστουγεννιάτικα πάρτι, με παραμόρφωση της φωνής λόγω της χοήσης τηλεφώνου για επικοινωνία. Οι όροι προσωρινής τους αποφυλάκισης είναι οι ακόλουθοι: •

δους με σιδερένια κιγκλιδώματα. Στην επιχείρηση της αστυνομίας πήραν μέρος 3.500 μπάτσοι από όλα τα ομοσπονδιακά κράτη της Γερμανίας. Υπήρχαν ΜΑΤ από της κάρχαρις αστίδες, για να μην εμποδίζονται οι κινήσεις τους, άλλα με ολόσωμα αερόσακους κάτω από τις στολές, προστατευτικά περιβραχιόνια, περικνημίδες και αθλητικά παπούτσια. Υπήρχαν ακόμα αύρες, άρματα μάχης για διάλυση οδοφραγμάτων, πυροσβεστικές καταστολής διαδηλώσεων, ελικόπτερα και φυσικά αμέτρητα περιπολικά.

Η απόφαση που είχε παρθεί από το συντονιστικό ήταν η πορεία να είναι ειρηνική. Στο τέλος της ανακοίνωθηκε από τη μικροφωνική ότι "σταματούμε την κεντρική πορεία

τώρα εδώ, δεν έχει νόημα να πορευόμαστε και να φωνάζουμε σε άδειους δρόμους, από εδώ και πέρα ο καθένας είναι ελεύθερος να ενεργήσει ως άτομο". Μετά από λίγο κάποιοι επιτέθηκαν σε κοντινό αστυνομικό τμήμα. Για λίγη ώρα υπήρξε ένα κυνηγητό με μπάτσους, χωρίς όμως σημαντικά επεισόδια.

Ένας από τους βασικούς σκοπούς που είχε αποφασιστεί ήταν να μην περάσει η αστυνομική απαγόρευση για διαδήλωση στο κέντρο της πόλης. Έτσι αφετός κόσμος πέρασε σταδιακά από διάφορα σημεία και συγκεντρώθηκε σε προσμφωνημένα μέρη φωνάζοντας συνθήματα, μοιράζοντας προκρύξεις και πετώντας τρυκάκια. Επακολούθησε ένα φοβερό κυνηγητό κα-

τά τη διάρκεια του οποίου οι μπάτσοι ξυλοκοπούσαν περαστικούς και έκπληκτους καταναλωτές που είχαν βρεθεί στο κέντρο για τα χριστουγεννιάτικα ψώνια. Έγιναν 150 προσαγωγές όμως όλοι αφέθησαν ελεύθεροι σε μια απόπειρα εκτόνωσης του κλίματος. Πορεία με τέοια δυναμική είχε να συμβεί στο Αμβούργο από το 1990.

Σε όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων η κολλεκτίβα στέγης - αντιπληροφόρησης-επικοινωνίας "B 5" και το κατειλημένο κοινωνικό κέντρο "Rote Flora" λειτουργούσαν ως κέντρα αντιπληροφόρησης, ενώ υπήρχε κι ένα κεντρικό τηλέφωνο τόσο για τους συλληφθέντες, όσο και για όσους έφαγαν άτομα που αγνοούνταν η τύχη τους.

ΓΡΑΝΑΔΑ: VIII Συνέδριο της C.N.T.

Από τις 6 ως τις 10 Δεκέμβρη 1995 πραγματοποιήθηκε στη Γρανάδα της Ισπανίας το όγδοο συνέδριο της CNT. Παραθέτουμε στη συνέχεια σχετικό κείμενο που διατυπώθηκε πριν από το συνέδριο από τη γενική γραμματεία της CNT.

MEΤΑ ΑΠΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ δημοκρατίας και δεκαπέντε χρόνια συνδικαλιστικών εκλογών, η CNT αποφάσισε να συγκαλέσει αυτό το συνέδριο με γενικό πρόταγμα τη φράση "Για την αξιοπρέπεια της εργατικής τάξης". Θέλουμε να ανακτηθεί η αξιοπρέπεια της εργατικής τάξης που χάθηκε σαν αποτέλεσμα του συνδικαλιστικού μοντέλου που επιβλήθηκε από το CCOO και την UGT, με άλλα λόγια την αντιπροσωπευση μέσω των συνδικαλιστικών εκλογών που έχει οδηγήσει στην αποστράτευση και την αδιαφορία για το συνδικαλισμό, θέλουμε να σταματήσει η γενικευμένη απάθεια.

Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι μέχρι στιγμής το δικό μας μοντέλο δεν έχει αποκτήσει την απαραίτητη εμβέλεια στους εργαζόμενους και το απονεκρωμένο πρόπτο του CCOO και της UGT έχει γενικευτεί. Ακριβώς γι' αυτό, τώρα περισσότερο από ποτέ, πρέπει να ενισχύσουμε τη συμμετοχή και αλληλέγγυα συνδικαλιστική δράση, μακριά από γραφειοκρατίες, σπάζοντας τον "πραγματισμό" που έχει αποπροσαντολίσει τους εργαζόμενους, προετοιμάζοντας για το μάύρο μέλλον που μας πλησιάζει, με τα απομικά συμβόλαια και την οριστική κατάργηση των συμβάσων. Οι εργαζόμενοι πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι ο μοναδικός φραγμός σ' αυτό το μέλλον είναι η αδιαμεσολάβητη δράση και οι όλοι και περισσότεροι πρέπει να έχουν τη γενναίοτητα να παραμείνουν και να τις παλέψουν με την προοπτική στο μέλλον να πετύχουν αυτό που πιθανόν δεν θα καταφέρουν τώρα. Αυτό είναι κάτιο που και στο παρελθόν έχει συμβεί.

Χαιρετίζουμε όλους όσους θα συμμετάσχουν στο συνέδριο της Γρανάδα και ευχόμαστε οι εργασίες να χαρακτηριστούν από την ευτοχία εκείνη που θα προσφέρει στη CNT όλες τις απαραίτητες για να την καταστήσουν μια οργάνωση ισχυρή και δυναμική συμφωνίες, μια οργάνωση ικανή να παλέψει για ένα καλύτερο κόσμο για όλους.

THE GUNS OF BRIXTON (10 χρόνια μετά)

Όταν χτυπήσουν την πόρτα σου πώς θα βγεις;
Με τα χέρια ψηλά
ή με το δάχτυλο στη σκανδάλη;

-THE CLASH-

THΝ ΠΕΜΠΤΗ 14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ του 1995, έλαβαν χώρα στο Brixton του Λονδίνου, οι χειρότερες ταραχές μετά από αυτές του 1981 και 1985. Αιτία, ο θάνατος του 25χρονου Wayne Douglas μέσα στο αστυνομικό τμήμα όπου εκρείτετο.

Όποιος έχει γνωρίσει έστω και έναν μπάτσο στη ζωή του, σίγουρα θα γέλαιε με την ανακοίνωση της Αστυνομικής Διεύθυνσης ότι ο θάνατος του Wayne προήλθε από ανακοπή. Εξάλλου υπήρχαν και αυτόπτες μάρτυρες που κατηγόρησαν τις "περιποίησης" που δέχτηκε ο νεαρός από τους μπάτσους. Αυτοί όμως που βιώνουν καθημερινά στο Brixton τους εξευτελισμούς και τα βασανιστήρια της αστυνομίας, δεν είχαν καμία διάθεση για γέλια.

Στις 6:30 της 14ης Δεκεμβρίου, περίπου 200 άτομα, λευκοί και μαύροι, συγκεντρώθηκαν έξω από το αστυνομικό τμήμα του Brixton για να διαμαρτυρηθούν. Το κλίμα ήταν ήδη φορτισμένο από την προηγούμενη μέρα, όταν ο εκπρόσωπος της Ομάδας για τα Κοινωνικά Δικαιώματα, Rudy Narayan, έκανε τις ακόλουθες δηλώσεις: "Οι αστυνόμοι του Brixton είναι δολοφόνοι. Δεν θα καταλάβουν ποτέ τι έκαναν, αν δεν σκοτωθεί ένας αστυνομικός" και "Η αστυνομία παίρνει το δημόσιο χρήμα για να σκοτώνει τους μαύρους. Δεν θα ενοχληθεί καθόλου αν ένας

αστυνομικός που συμπεριφέρεται άσχημα σκοτώθει από κάποιον που βρίσκεται σε άμυνα".

Ο διαδηλωτές αποφάσισαν να κάνουν πορεία κλείνοντας έναν κεντρικό δρόμο. Η αστυνομία που ενδιαφέρεται περισσότερο για την αποκατάσταση της κυκλοφορίας των οχημάτων απ' ότι για τις ανθρώπινες ζωές, επιτέθηκε στους διαδηλωτές που ενδιαφέρονται περισσότερο για την ζωή τους απ' ότι για τα υλικά αγαθά μιας κοινωνίας από την οποία είναι ούτως ή άλλως αποκλεισμένοι με αποτέλεσμα, οι πορεύοντες αποτέλεσμα, οι πορεύοντες από την οποία είναι ούτως ή άλλως αποκλεισμένοι με αποτέλεσμα, οι πορεύοντες από την οποία είναι ούτως ή άλλως αποκλεισμένοι με αποτέλεσμα,

Οι λεηλατημένες προθήκες των καταστημάτων με τα πανάκριβα αθλητικά παπούτσια, τις τηλεοράσεις, τα βίντεο και τα στερεοφωνικά, μιλούν για την αποξένωση, τον ανισότητα και τον ρατσισμό, καθώς ο άνεμος που χαίδευει τα συντρίμμια στη γοσφυρίζει το τραγούδι της αντίστασης και της αξιοπρέπειας.

EΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ DISCORDIA

Οι λεηλατημένες προθήκες των καταστημάτων με τα π

ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΘΝΗΣ

Για την αδιαμεσολάβητη κοινωνική δράση

MEΤΑ ΤΟΝ 10 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ πόλεμο οι λαοί της Ευρώπης βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια νέα κατάσταση. Στην κεντρική Ευρώπη τα παλιά καθεστώτα είχαν καταρεύσει. Η Ρωσία βρισκόταν στη μέση μιας κοινωνικής επανάστασης με απρόβλεπτες συνέπειες. Η ρώσικη επανάσταση είχε εντυπωσιάσει βαθεία τους εργάτες κάθε χώρας. Αισθάνονταν ότι η Ευρώπη βρισκόταν αντιμέτωπη με μια επαναστατική κρίση και ότι αν στη συγκεκριμένη περίοδο δεν υπήρχαν αποφασιστικά βήματα στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης, τα όνειρά τους δεν θα είχαν καμμία ελπίδα επιτυχίας για πολλά χρόνια στο μέλλον. Στήριξαν τις μεγαλύτερες ελπίδες τους στη ρώσικη επανάσταση βλέποντας σ' αυτή την αρχή μιας νέας περιόδου της ευρωπαϊκής ιστορίας. Το 1919, το κόμμα των μπολσεβίκων, που είχε καταλάβει την εξουσία στη Ρωσία, απεύθυνε έκκληση σε όλες τις επαναστατικές εργατικές οργανώσεις του κόσμου και τις προσκάλεσε να πάρουν μέρος σε ένα συνέδριο που θα γινόταν τον επόμενο χρόνο στη Μόσχα για την ίδρυση μιας νέας Διεθνούς. Εκείνη την εποχή, κομμουνιστικά κόμματα υπήρχαν σε λίγες μόνο χώρες. Υπήρχαν όμως ισχυρές συνδικαλιστικές οργανώσεις στην Ισπανία, την Πορτογαλία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, τη Σουηδία, τη Γερμανία, την Αγγλία και στις χώρες της νότιας και βόρειας Αμερικής. Σκοπός των μπολσεβίκων ήταν να κυριαρχήσουν και να ελέγχουν αυτές τις οργανώσεις. Οι συνδικαλιστές

όμως που συμμετείχαν στο ιδρυτικό συνέδριο της Γ' Διεθνούς, το καλοκαίρι του 1920, ήθελαν σε επαφή με το πραγματικό πρόσωπο της δικτατορίας των μπολσεβίκων. Συγχρόνως, οι ολοφάνερες προσπάθειες του εξουσιαστικού μηχανισμού της Γ' Διεθνούς στην κατεύθυνση της μεταβολής ολόκληρου του ευρωπαϊκού εργατικού κίνηματος σε όργανο για την εξυπρέτηση της εξωτερικής πολιτικής των μπολσεβίκων κατέστησαν σαφές σε πολλές συνδικαλιστικές οργανώσεις ότι δεν είχαν καμμία θέση στη Γ' Διεθνή.

Τον Οκτώβρη του 1921 έγινε μια διεθνής συνδικαλιστική συνάντηση στο Ντύσελντορφ της Γερμανίας όπου αποφασίστηκε να πραγματοποιηθεί μέσα στον επόμενο χρόνο ένα μεγάλο συνδικαλιστικό συνέδριο.

Από τις 25 Δεκεμβρίου 1922 ως τις 2 Γενάρη 1923 πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο αυτό το συνέδριο, που κατέληξε στην ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (A.I.T.).

Συμμετείχαν με εκπροσώπους τους οι ακόλουθες οργανώσεις: Από την Αργεντινή της "Federacion Obrera Regional Argentina" με 200.000 μέλη, από τη Χιλή της "Biompiñaniko Eργάτες του Κόσμου" με 20.000 μέλη, από τη Δανία της "Ένωση για τη Συνδικαλιστική Προπαγάνδα" με 600 μέλη, από τη Γερμανία της "Freie Arbeiter Union" με 120.000 μέλη, από την Ολλανδία της "National Arbeids Secretariat" με 22.500 μέλη, από την Ιταλία της USI με 500.000 μέλη, από το Μεξικό της CGT, από τη Νορβηγία

της "Norsk Syndikalistik Federasjon" με 20.000 μέλη, από την Πορτογαλία της "Confederacao General do Trabalho" με 150.000 μέλη και τέλος, η "Sveriges Arbetares Centralorganisation" από τη Σουηδία με 32.000 μέλη. Από τη Γαλλία συμμετείχαν η "Επιτροπή Υπεράσπισης του Επαναστατικού Συνδικαλισμού" με 100.000 μέλη, η "Federation du Batiment" με 32.000 μέλη και η "Federation des Jeunesse de la Seine". Υπήρχε επίσης εκπροσώπηση της συνδικαλιστικής μειοψηφίας των ρώσων εργατών, ενώ η CNT δεν μπόρεσε να συμμετάσχει γιατί βρισκόταν πρακτικά σε εμπόλεμη κατάσταση ενάντια στη δικτατορία του Primo de Rivera, δήλωσε όμως τη συμφωνία της στο παρόντο συνέδριο που πραγματοποιήσει στη Σαραγόσα τον Οκτώβρη του 1923.

Το συνέδριο του Βερολίνου αποφάσισε την ίδρυση της Διεθνούς Ένωσης Εργατών (A.I.T.) και υιοθέτησε μια διακήρυξη αρχών που παρουσίαζε μια θαυμάσια έκθεση του περιεχομένου του αναρχοσυνδικαλισμού. Από αυτή τη διακήρυξη προέρχεται το χαρακτηριστικό απόσπασμα που ακολουθεί:

"Ο Επαναστατικός Συνδικαλισμός είναι δηλωμένος εχθρός κάθε μορφής οικονόμικών και κοινωνικών προνομίων κι επιδιώκει τη συγκρότηση ελεύθερων κοινοτήτων και διαχειριστικών οργάνων των αγροτικών και βιομηχανικών εργατών, στη βάση ενός ελεύθερου συστήματος εργατικών συμβουλίων, ενάντια σε κάθε υποταγή σε οποιαδήποτε κυβέρνηση ή κόμμα. Στη θέση της εξουσιαστικής πολιτικής και των πολιτικών κομμάτων αντιπαραβάτει την οικονομική οργάνωση των εργάτων, στη η θέση της δια-

βέρνησης των ανθρώπων αντιπαραβάτει τη διαχείρηση των πραγμάτων. Κατά συνέπεια, έχει σκοπό όχι την κατάκτηση της εξουσίας αλλά την κατάργηση κάθε εξουσιαστικού θεσμού μέσα στην κοινωνική ζωή. Πιστεύει ότι μαζί με το προνόμιο της διοικησίας θα πρέπει επίσης να εξαφανιστεί και το προνόμιο της κυριαρχίας και ότι κάθε μορφή κράτους, συμπεριλαμβανομένης και της δικτατορίας του προλεταριάτου, θα αποτελεί πάντα μια αιτία δημιουργίας και αναπαραγωγής προνομίων και ποτέ ένα όργανο απελευθέρωσης."

Είχε πλέον ολοκληρωθεί το ρήγμα με το μπολσεβικισμό και τους οπαδούς του στις διάφορες χώρες. Στο εξής η A.I.T. θα ακολουθήσει το δικό της δρόμο, δίνοντας ένα πολυμετώπω πρόγραμμα ενάντια στο κεφάλαιο, την εξουσία, το μπολσεβικισμό-σταλινισμό και το φασισμό. Τημήματα της A.I.T. συγκροτήθηκαν επίσης στην Πολωνία, τη Βουλγαρία και χώρες της νότιας Αμερικής ενώ στην A.I.T. προσχώρησε και η "Jigu Rengu Dantai Zenkoku Kaigi" από την Ιαπωνία.

Το Μάιο του 1929 η FORA διοργάνωσε στο Μπουένος Άιρες ένα συνέδριο των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων της νότιας και κεντρικής Αμερικής. Συμμετείχαν εκπρόσωποι του "Centro Obrero del Paraguay" από την Παραγουάη, της "Federacion Local de La Paz", της "La Antorcha" και της "Luz y Libertad" από τη Βολιβία, της "Confederacion General de Trabajo" από το Μεξικό, της "Comite Pro Accion Sindical" από τη Γουατεμάλα, της "Federacion Regional Uruguayana" από την Ουρουγουάη, της "Federacion Obrera Regional Argentina" από την Αργεντινή και της "Hacia La Libertad" από την Κόστα Ρίκα. Η Βραζιλία εκπροσώπηθηκε από ένα μεγάλο αριθμό εργατικών συνδικάτων από όλη την έκταση της χώρας. Αποφάσιστηκε η συγκρότηση της "Ένωσης Εργαζομένων της Αμερικάνικης Ηπείρου" ως τμήμα της A.I.T.

Τα επόμενα χρόνια το σύνολο σχεδών των οργανώσεων-μελών της A.I.T. βρέθηκε αντιμέτωπο με συνγάριδα δικτατορικά καθεστώτα και το έσχατο μέσο άμυνας του κεφαλαίου, το φασισμό. Σε όλες τις χώρες της νότιας Αμερικής επιβλήθηκαν, με τη βοήθεια των ΗΠΑ, δικτατορίες, πολλές από τις οποίες κράτησαν μέχρι τις μέρες μας. Η CGT της Πορτογαλίας, ήδη

από τη δεκαετία του '20, βρέθηκε αντιμέτωπη με μια χούντα που κράτησε μέχρι τη δεκαετία του '70. Η USI στην Ιταλία βρέθηκε αντιμέτωπη με το φασισμό την ίδια περίοδο με την πορτογαλική CGT και αναγκάστηκε να δώσει σκληρούς αγώνες σε καθεστώς παρανομίας, που έφτασαν μέχρι τη συγκρότηση παρτιζανικών αναρχικών αντιφαστικών ομάδων. Η FAU της Γερμανίας πολέμησε ενάντια στο ναζισμό συγκροτώντας και ένοπλη ομάδα αντίστασης, τους "Πειρατές των Εντελβάις". Μεγάλος αριθμός των μελών της FAU εξοντώθηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η CNT, με δύο εκατομμύρια μέλη, όχι μόνο αντιστάθηκε στο διεθνή φασισμό, αλλά κατάφερε το 1936 να κάνει πραγματικότητα την ουτοπία μιας αντιεξουσιαστικής κοινωνίας, έστω και όχι σε ολόκληρο το έδαφος της Ισπανίας, έστω και όχι ολικά και για δύο-τρία μόνο χρόνια και κάτω από τις αντίξεις συνθήκες ενός ανελέητου πολέμου ενάντια στους συμμάχους του Φράνκο και τη σταλινική αντεπανάσταση. Αντάρτικες ομάδες μελών της CNT συνέχισαν την αντίσταση μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '60(!), ενώ η CNT, ακόμα και και υπό συνθήκες απόλυτης παρανομίας κάτω από τη δικτατορία του Φράνκο, κατάφερε σε μερικές περιπτώσεις να οργανώσει δυναμικές απεργίες.

Οι αναρχοσυνδικαλιστές, στη διάρκεια του μεσοπολέμου αλλά και στα αμέσως επόμενα χρόνια, έδωσαν μια άνιση μάχη για μια κοινωνία πολιτικής και οικονομικής ισότητας. Οι στρατιωτικού τύπου ήττες τους αποτελούν μερικές από τις μεγαλύτερες νίκες του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Το ελάχιστο χρέος μας απέναντι στους χιλιάδες νεκρούς αυτού του αγώνα είναι όχι η πρωτοποίηση, η καταφυγή στο "ένδοξο παρελθόν", η μηχανιστική μεταφορά του αναρχοσυνδικαλισμού στις σημερινές, ολότελα διαφορετικές, κοινωνικές συνθήκες, αλλά η κατανόηση της ουσίας του αναρχοσυνδικαλισμού, η διεξαγωγή δηλαδή σήμερα ενός δυναμικού αγώνα στο εσωτερικό και σε όλο το εύρος της κοινωνίας, ενός αγώνα που σε αντιτοιχία με τον ιστορικό αναρχοσυνδικαλισμό θα θέτει συνολικά το κοινωνικό ζήτημα δημιουργώντας συγχρόνως απελευθερωτικές δομές και απαντώντας με συγκεκριμένους υλικούς τρόπους στις αναγκαιότητες της εποχής. "Να χτίσουμε τον καινούριο κόσμο μέσα στο καβούκι του παλαιού."

25 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1922 Αρχίζει στο Βερολίνο διεθνές συνδικαλιστικό συνέδριο που καταλήγει στην ίδρυση της αναρχοσυνδικαλιστικής Διεθνούς Ένωσης Εργατών.

25 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1989 Εκτέλεση του δικτάτορα της Ρουμανία

ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο και τη ολοκληρωτική επέλαση σε κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό επίπεδο. του διεθνοποιημένου κεφάλαιου, έθεσε ως άμεση επίπταγη στα κράτη - υποσύνολά του την αναδιανομή επιμέρους εξουσιών στο εσωτερικό τους, την πραγματοποίηση κατάλληλων θεσμικών αλλαγών, την ενίσχυση και δημιουργία νέων θεσπίσεων. Κι αυτό ως απαραίτητη προϋπόθεση της πλήρους εναρμόνισης των παραπάνω υποσυνόλων με τους νέους όρους κυριαρχίας.

Οι ιδιαιτερότητες κάθε κράτους σε συνδυασμό με την ιστορική του διαδρομή καθορίζουν το βαθμό και την ένταση των εσωτερικών δομικών και θεσμικών αλλαγών. Στην Ελλάδα, την επιβολή της καταστολής για την προώθηση και εφαρμογή ντόπιων και ξένων συμφερόντων την αναλάμβανε ένα ή συνδυασμός περισσοτέρων τμημάτων του κρατικού μηχανισμού, θεσμοποιημένα ή μη (π.χ. "παρακρατικοί", ξένες υπηρεσίες), ανάλογα με τη χρονική περίοδο, τις υπάρχουσες κάθε φορά συνθήκες (διεθνείς κι εγχώριες) και το βαθμό δύναμης και αξιοπιστίας του κάθε τμήματος του κρατικού μηχανισμού.

Τον πρωτεύοντα ρόλο στην περίοδο της χούντας (για να μην αναφερθούμε σε παλιότερες περιόδους) τον έχουν ο στρατός και οι μπάτσοι. Στην κοινοβουλευτική δη-

μοκρατία του Καραμανλή αναλαμβάνει κατά κύριο λόγο η αστυνομία του συνεχίζει τον παλιότερο ρόλο της, ενώ κάτια την παπανδρεϊκή διαχείριση της εξουσίας, ιδίως κατά τη δεύτερη τετραετία, υποβοηθείται από τον αστικό τύπο ("προοδευτικό" και μη). Η ανάληψη της εξουσίας από το Μητσοτάκη συμπίπτει με την προσπάθεια επιβολής των όρων της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης που είχε ως σύντεπει, στα "αδύναμα" κυρίως κράτη - μέλη, τον επαναπροσδιορισμό και τον εναρμονισμό των εσωτερικών τους κατευθυντήριων γραμμών με αυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη μετατροπή τους σε απλά διαχειριστικά πιόνια της. Επίσης υπήρξε μια χρονική περίοδος "σκανδαλολογίας" και μια

έξαρση θητικολογίας από αυτούς που οι μόνες αξέις που υπερασπίστηκαν ποτέ στη ζώη τους ήταν αυτές του κέρδους, της ρουσφανίας και της εκμετάλλευσης. Έτσι λοιπόν βλέπουμε από αυτήν την περίοδο και έπειτα μια προσπάθεια προβολής και ισχυροποίησης του δικαστικού θεσμού ως υπερασπιστή της ηθικής και της έννομης τάξης, ως πολέμιου της "τρομοκρατίας" (Κουβέλης, Τσεβάς, Κόκκινος κ.α.). Βέβαια ο θεσμικός τους ρόλος ως στοιχείο της κρατικής καταστολής υπήρχε πάντα, αλλά οι υπάρχουσες συνθήκες της εποχής βοηθούσαν να αναβαθμιστούν και να τεθούν ως εμπροσθιφυλακή της, σε συνδυασμό φυσικά με τους μπάτσους (βλ.

"το κράτος είστε εσείς").

Περνώντας στη σημερινή πραγματικότητα, είναι φανερές οι δομικές και θεσμικές αλλαγές που λαμβάνουν χώρα στο εσωτερικό. Βλέπουμε το πολιτικό σύστημα να κλονίζεται, έχοντας χάσει και το τελευταίο ίχνος αξιοπιστίας και φερεγγυότητας (απέναντι στο σύνολο του πληθυσμού, γιατί για μας δεν είχε ποτέ). Ο ρόλος των ελλήνων εξουσιαστών έγινε απλά διαχειριστικός που είχε ως σύντεπει, στα "αδύναμα" κυρίως κράτη - μέλη, τον επαναπροσδιορισμό και τον εναρμονισμό των εσωτερικών τους κατευθυντήριων γραμμών με αυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τη μετατροπή τους σε απλά διαχειριστικά πιόνια της. Επίσης υπήρξε μια χρονική περίοδος "σκανδαλολογίας" και μια

έξαρση θητικολογίας από αυτούς που οι μόνες αξέις που υπερασπίστηκαν ποτέ στη ζώη τους ήταν αυτές του κέρδους, της ρουσφανίας και της εκμετάλλευσης. Έτσι λοιπόν βλέπουμε από αυτήν την περίοδο και έπειτα μια προσπάθεια προβολής και ισχυροποίησης του δικαστικού θεσμού ως υπερασπιστή της ηθικής και της έννομης τάξης, ως πολέμιου της "τρομοκρατίας" (Κουβέλης, Τσεβάς, Κόκκινος κ.α.). Βέβαια ο θεσμικός τους ρόλος ως στοιχείο της κρατικής καταστολής υπήρχε πάντα, αλλά οι υπάρχουσες συνθήκες της εποχής βοηθούσαν να αναβαθμιστούν και να τεθούν ως εμπροσθιφυλακή της, σε συνδυασμό φυσικά με τους μπάτσους (βλ.

ρα από το διεθνοποιημένο κεφάλαιο, καθιστά αναγκαία την ύπαρξη ενός σταθερού, ισχυρού και φερεγγυότητας παράγοντα, κατά προτίμηση θεσμοποιημένου που να επιτρέπει και να διευκολύνει αυτή την επιβολή. Έτσι λοιπόν, η αναξιοπιστία των πολιτικών, η δύσημη εικόνα της αστυνομίας (εμφύλιος, χούντα, γενικότερη κατασταλτική δράση της στην κοινοβουλευτική περίοδο), το ξεμπρόστιασμα των Μ.Μ.Ε. και των μεγάλων συμφερόντων που υπηρε-

κατείς ήταν πιόνια των πολιτικών κι εξυπηρετούσαν τα πολιτικά τους παιχνιδιά έχουν παρέθει γιατί και ο νέος τους ρόλος έχει προτεραιότητα και είναι επιβαλλόμενος από ισχυρότερα κέντρα εξουσίας, αλλά και οι ίδιοι δεν είναι διατεθεμένοι να είναι πιόνια, λόγω της ισχύος που έχουν αποκτήσει. Το διεθνοποιημένο κεφάλαιο, οι οικονομικές ντιρεκτίβες και η επιβολή από την Ευρωπαϊκή Ένωση στα κράτη-μέλη και τους δορύφορους της, νέων κοινωνικών

ΕΛΑΣ - ΕΜΗΝΩΝ - ΔΙΚΑΣΤΩΝ

άρα ιδεολογικά δίπολα του τύπου δεξιός-αριστερός, προοδευτικός-συντηρητικός έχασαν το νόημά τους ως μέσα διατήρησης του υπάρχοντος. Αυτό φάνεται άλλωστε και από την απάθεια του κόσμου απέναντι στις "πολιτικές" εξελίξεις, το μεγάλο ποσοστό άκυρου και αποχής από τις εκλογές, το μεγάλο ποσοστό "αναποφάσιστων" και την πλήρη μεταστροφή ενός μεγάλου πρότυπα, στα οποία πρέπει να τρέφει απόλυτη εμπιστοσύνη, ο στρατός, η θρήσκεια και η "δικαιοσύνη". Βλέπουμε λοιπόν τους δικαστές να επενδύονται με εκείνα τα στοιχεία που αναφέραμε πιο πάνω (ισχύς, σταθερότητα, φερεγγυότητα) και να μετατρέπονται σε σημαντικό παράγοντα επιβολής των νέων όρων κυριαρχίας.

Η ισχύς τους είναι αναμφισβήτητη. Καταργούν νόμους που θίγουν τα συντεχνιακά τους συμφέροντα. Αποφασίζουν μόνοι τους για αυξήσεις των μισθών και των προνομίων τους. Κηρύσσουν απεργίες παράνομες. Στερούν την ελευθερία ανθρώπων που προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα στη βάρβαρη καπιταλιστική τάξη πραγμάτων. Διώκουν κοινωνικούς αγωνιστές. Εφαρμόζουν την ταξική δικαιοσύνη ανάλογα με την εκάστοτε ψυχοσυνθετική κατάσταση στην οποία βρίσκονται, τις εντολές που δέχονται και τις επιφάσεις εφαρμογής των νόμων (άλλοτε κατά γράμμα, άλλοτε παραβιάζοντάς τους κι άλλοτε χρησιμοποιώντας τους ως ιδιώνυμο).

Η σταθερότητά τους πηγάζει από τις (διες τις δομές της ελληνικής κοινωνίας και του πολιτικού συστήματος. Εμφανίζονται ως θεματοφύλακες της έννομης τάξης (ποιός εξάλλου θα μπορούσε να το αμφισβητήσει αυτό), υπερασπιστές της "ηθικής" της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας (βλ. την ηθικοχριστιανική διακήρυξη του Τσεβά), διώκτες της διαφθοράς ("σκάνδαλο Κοσκωτά"). Έτσι καθίστανται αναγκαίο και διαχρονικό τμήμα του διαχειριστικού πλέγματος εξουσίας.

Η φερεγγυότητά τους είναι αποτέλεσμα του ότι πάντοτε βρίσκονται στο απυρόβλητο, ενώ συγχρόνως δεν είχαν το πρόβλημα του πολιτικού κόστους, αφού ακόμα και τις εσωτερικές τους συντεχνιακές εραρχίσεις τις ορίζουν από μόνοι τους. Το τελευταίο ενισχύεται από την απόλυτη ανεξαρτησία που πολλοί θέλουν να τους δοθεί και φυσικά επιζητούν και οι ίδιοι. Αυτή τους η φερεγγυότητα, όπως είδαμε, λειπει από όλα τα άλλα θεσμοποιημένα όργανα της εξουσίας.

Όλα αυτά συνιστούν τον επιτακτικό ρόλο που ως αναγκαίοτητα για την εξουσία καλείται να παίξει αυτός ο θεμός. Σαφώς και είναι εντολοδόχοι, αλλά θα είμασταν αφελείς αν λέγαμε ότι τα αφεντικά τους είναι πλέον οι εκάστοτε διαχειριστές της εξουσίας. Οι εποχές που οι δι-

και πολιτικών δομών καθώς και οι καινούριες αναγκαίτητες της νέας τάξης πραγμάτων, είναι αυτά που καθορίζουν πλέον τη διαχείριση της εξουσίας σε τοπικό - εθνικό επίπεδο και θα θοδηγούνται αντίστοιχα θεσμοποιημένα όργανα της.

Ασφαλώς, οι εξουσιαστές - διαχειριστές, ως διεκπεραιωτές αυτών των άμιλων σχεδίων της κάστας των ντόπιων και των ξένων αφεντικών, είναι από τους βασικούς υπεύθυνους της διαμορφωμένης κατάστασης και καμμία διεθνοποίησης της κυριαρχίας.

Ο δικαστές από την άλλη, βεβαίως και αντιλαμβάνονται τη νέα θέση και τα προνόμια που τους έχουν δοθεί και επιζητούν ολοένα και μεγαλύτερη αυτονομία και ανεξαρτησία ισχυροποιώντας το ρόλο τους μέσα στην κοινωνία και στο νέο διαχειριστικό πλέγμα εξουσίας, σε τοπικό και διεθνές επίπεδο.

Συμπερασματικά λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι οι δικαστές καλούνται να γίνουν οι εγγυητές της πλήρους αποδοχής και πραγμάτωσης των νέων όρων κυριαρχίας σε κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό επίπεδο, όρων που επιβάλλονται πλέον από το διεθνοποιημένο κεφάλαιο, τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη ευρωενωσιατική πολιτική και τον αμερικανικό επεκτατισμό και, σε ασήμαντο βαθμό, από τα ντόπια κέντρα εξουσίας, που όμως πριμοδοτούν, κατ' ανάγκη ή από επιλογή, την παραπάνω κατάσταση.

Θεωρώ ότι για να μπορέσουμε να ορ